

знаела, че щърковетѣ обичатъ да закусватъ съ жабешко месце. Разтреперала се отъ страхъ на шата приятелка и побързала да се притаи нѣкъдѣ. Щъркътъ тракалъ съ клонъ сѣ по-близо. Жабата видѣла една миша дупка и бързо се скрила вътрѣ.

Тукъ живѣла една мишка. Тя почнала да креши:

— Каква е тази неканена гостенка!... И мишката съ прѣтъ я изгонила. Жабата едва се движила отъ слабостъ. Мишката съ жбѣи ѣ скъсала зелената дрешка. Пѣтницата се затирила кждѣ очи ѣ виждатъ.

Щъркътъ вече билъ надалечъ. Жабата стигнала до една рѣчица, що течела край едно градче.

— Ахъ, какво щастие! извикала жабата. — И червейчета, навѣрно, ще си намѣря. Отъ радостъ тя закрѣщѣла: квакъ, квакъ, ква!...

Отъ блиската кжца се затичало едно хубаво момченце. То хванало жабата и я затворило въ една чаша. Налѣло вътрѣ вода, спуснало нѣколко мухи и захлупило чашата съ мукава. Тя била пробита като решето, за да пуска въздухъ.

— Ще познавамъ, какво ще бжде врѣмето, проговорило си момчето. — Кога врѣмето ще е хубаво, жабата ще се изкачва нагорѣ по канепената стѣлбичка въ чашата. За награда ще ѣ давамъ мухи и комари...

Но врѣмето станало дъждовно. Бѣдната жаба стояла сѣ на дѣното на чашата.

Еднѣжъ котката скокнала върху масата, бутнала чашата и я строшила.

Жабата изкочила на свобода. Прѣзъ прага тя скоро се намѣрила на двора, отъ тамъ — на